

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/162/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5917206525
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5917206525.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: A. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX F. XXX, zastúpeného Mgr. Jurajom Fričom, advokátom, so sídlom S. XX, XXX XX Q., proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému spoločnosťou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie sumy 5.156,28 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 11Csp/11/2017-52 zo dňa 29. 03. 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Ružomberok č. k. 11Csp/11/2017-52 zo dňa 29. 03. 2018 vo výroku I. potvrdzuje.

M e n í rozsudok Okresného súdu Ružomberok č. k. 11Csp/11/2017-52 zo dňa 29. 03. 2018 vo výroku II. tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd podľa § 451 ods. 1 a 2, § 457 Občianskeho zákonníka uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.156,28 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Zároveň podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením (výrok II.).
2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 5.156,28 Eur titulom bezdôvodného obohatenia. Podanú žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným uzatvoril tri zmluvy o revolvingovom úvere - 1/ zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500045621 podpísanú žalobcom, ako dlžníkom v Ružomberku dňa 11.04.2014 a žalovaným, ako veriteľom v Bratislave dňa 16.04.2014; 2/ zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500045622 podpísanú žalobcom, ako dlžníkom v Ružomberku dňa 11.04.2014 a žalovaným, ako veriteľom v Bratislave dňa 16.04.2014 a 3/ zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500062025 podpísanú žalobcom, ako dlžníkom v Ružomberku dňa 13.06.2014 a žalovaným, ako veriteľom v Bratislave dňa 18.06.2014, ktoré považoval na základe odpovede Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 24.05.2017 za bezúročné a bez poplatkov, pričom v súhrne žalovanému okrem istiny preplatil žalovanú sumu, t.j. sumu 5.156,28 Eur.
3. Prvoinštančný súd vykonal vo veci dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v súdnom spise, a to najmä so žalobou, jednotlivými vyjadreniami sporových strán doručených súdu v rámci konania, žiadosťou o poskytnutie revolvingového úveru, zmluvou o revolvingovom úvere č. 8500045621, oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi k zmluve č. 8500045621, splátkovým kalendárom k zmluve č. 8500045621, žiadosťou o poskytnutie revolvingového

úveru, zmluvou o revolvingovom úvere č. 8500045622, oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi k predmetnej zmluve, splátkovým kalendárom k zmluve, výpisom z účtu žalobcu, zmluvou o revolvingovom úvere č. 8500062025, dohodou o poskytovaní služieb, oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi k zmluve 8500062025, výpisom z účtu žalobcu, oznámením Ministerstva spravodlivosti SR, oznámením o zosplatnení zo dňa 13.09.2017, oznámením o zosplatnení zo dňa 13.09.2017. V konaní tak boli preukázané, nasledovné skutočnosti: 1/ Na základe „Žiadosti dlžníka o poskytnutie revolvingového úveru“ podpísanej dlžníkom (žalobcom) v Ružomberku dňa 11.04.2014 a veriteľom (žalovaným) v Bratislave dňa 16.04.2014, mal byť žalobcovi ako spotrebiteľovi poskytnutý úver vo výške 1.500,00 Eur, s počtom splátok úveru 42, s mesačnou splátkou vo výške 80,37 Eur a s celkovou čiastkou, ktorú musí dlžník zaplatiť vo výške 3.375,54 Eur. Predpokladaná RPMN za úver bola uvedená v rozsahu 70,01%, priemerná RPMN za úver 46,30%. Súčasťou predmetnej Dohody v zmysle bodu 8 Žiadosti bola aj Dohoda o poskytnutí služby podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, podľa ktorej je záväzok veriteľa (žalovaného) poskytnúť dlžníkovi (žalobcovi) na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne 3 akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe zmluvy a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok úveru vo výške 215,75 eur. Dátum prvej splátky úveru a končenej splatnosti úveru sa nachádza iba v „Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500045621“, podpísanom len žalovaným v Bratislave dňa 16.04.2014, v ktorom sa taktiež nachádza údaj o RPMN, (ktorý je odlišný, ako v žiadosti), priemerná hodnota RPMN, schválená výška revolvingu (odlišná od žiadosti), úverový limit, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť, odplata za poskytnutie služby v zmysle čl. 8 žiadosti, ročná úroková sadzba revolvingu, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania a ďalšie. Tieto údaje (dátum prvej splátky úveru a konečnej splatnosti úveru) v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, ktorú podpísal žalobca dňa 11.04.2014 úplne absentujú. Suma pripísaná na účet žalobcu na základe zmluvy bola vo výške 1.284,25 Eur a do dňa podania žaloby žalobca na uvedenú zmluvu zaplatil žalovanému sumu vo výške 2.973,69 Eur. 2/ Na základe „Žiadosti dlžníka o poskytnutie revolvingového úveru“ podpísanej dlžníkom (žalobcom) v Ružomberku dňa 11.04.2014 a veriteľom (žalovaným) v Bratislave dňa 16.04.2014, mal byť žalobcovi, ako spotrebiteľovi poskytnutý úver vo výške 1.500,00 Eur, s počtom splátok úveru 42, s mesačnou splátkou vo výške 80,37 Eur a s celkovou čiastkou, ktorú musí dlžník zaplatiť vo výške 3.375,54 Eur. Predpokladaná RPMN za úver 70,01%, priemerná RPMN za úver 46,30 Eur. Súčasťou predmetnej dohody v zmysle bodu 8 bola aj Dohoda o poskytnutí služby podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, podľa ktorej je záväzok veriteľa, teda žalovaného poskytnúť dlžníkovi (žalobcovi) na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne 3 akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe zmluvy a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok úveru vo výške 215,75 Eur. Dátum prvej splátky úveru a končenej splatnosti úveru sa nachádza iba v „Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500045622“, podpísanom len žalovaným v Bratislave dňa 16.04.2014, v ktorom sa taktiež nachádza údaj o RPMN (ktorý je odlišný, ako v žiadosti), priemerná hodnota RPMN, schválená výška revolvingu (odlišná od žiadosti), úverový limit, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť, odplata za poskytnutie služby v zmysle čl. 8 žiadosti, ročná úroková sadzba revolvingu, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania a ďalšie. Tieto údaje (dátum prvej splátky úveru a konečnej splatnosti úveru) v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, ktorú podpísal žalobca dňa 11.04.2014 úplne absentujú. Suma pripísaná na účet žalobcu na základe zmluvy bola vo výške 1.284,25 Eur a do dňa podania žaloby žalobca na uvedenú zmluvu zaplatil žalovanému sumu vo výške 2.973,69 Eur. 3/ Na základe „Žiadosti dlžníka o poskytnutie revolvingového úveru“ podpísanej dlžníkom (žalobcom) v Ružomberku dňa 13.06.2014 a veriteľom (žalovaným) v Bratislave dňa 18.06.2014, mal byť žalobcovi, ako spotrebiteľovi poskytnutý úver vo výške 1.500,00 Eur s počtom splátok úveru 36, s mesačnou splátkou vo výške 53,25 Eur, s celkovou čiastkou, ktorú musí dlžník zaplatiť vo výške 1.967,00 Eur. Predpokladaná RPMN za úver bola 20,91% a priemerná RPMN za úver 49,67 Eur. Súčasťou predmetnej žiadosti bola aj Dohoda o poskytovaní služieb uzatvorená podľa § 51 Občianskeho zákonníka, za ktoré sa dlžník zaviazal zaplatiť veriteľovi odplatu vo výške 2,51% zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Dátum prvej splátky úveru a končenej splatnosti úveru sa nachádza iba v „Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500062025“ podpísanom len žalovaným v Bratislave dňa 18.06.2014, v ktorom sa taktiež nachádza aj údaj o poplatku za poskytnutie úveru, RPMN úveru, priemerná hodnota RPMN, schválená výška revolvingu (konkrétny údaj absentuje), úverový limit, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť, odplata za poskytnutie služby v zmysle Dohody o poskytnutí služieb vo výške 1.310,40 Eur, ročná úroková sadzba revolvingu, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania a ďalšie. Tieto údaje

(dátum prvej splátky úveru a konečnej splatnosti úveru) v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, ktorú podpísal žalobca dňa 13.06.2014 úplne absentujú. Suma pripísaná na účet žalobcu na základe zmluvy bola vo výške 1.450,00 Eur a do dňa podania žaloby žalobca na uvedenú zmluvu zaplatil žalovanému sumu vo výške 3.227,40 Eur. Ani v jednom z uvedených prípadov nedošlo k prijatiu návrhu jednotlivých zmlúv o revolvingovom úvere zo strany žalovaného, a to vzhľadom na zmenené údaje o RPMN za úver, prípadne doplnené údaje, ktoré absentovali v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, keď žalovaný v oznámeniach o schválení úveru dlžníkovi zaslanými žalobcovi ako dlžníkovi oznámil údaje o schválenom úvere; jednalo sa vždy o nový návrh, ktorý zo strany žalobcu písomnou formou prijatý nebol. Podmienkou uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 z. z. je písomná forma a táto dodržaná nebola, nedošlo teda k platnému uzavretiu zmlúv o spotrebiteľskom úvere č. 8500045621, č. 8500045622 a č. 8500062025 v zmysle § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, z toho dôvodu ide o absolútne neplatné právne úkony. Okresný súd ďalej uviedol, že v danom prípade sa jednalo o zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keď každá z nich musela obsahovať všetky náležitosti prezumované zákonom č. 129/2010 Z. z., vrátane náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyžadované § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia jednotlivých zmlúv. Návrh žalovaného však údaje uvedené v § 9 ods. 2 písm. f) a k.), t.j. dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru neobsahuje, pričom samotná akceptácia predmetného návrhu na uzavretie predmetnej zmluvy (t.j. oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 16.04.2014, 16.04.2014 a 18.06.2014, už tento údaj obsahuje). Žalovaný neakceptoval návrh žalobcu úplne tak, ako bol žalobcom predložený, a tento návrh doplnil o ďalší údaj vyžadovaný zákonom o spotrebiteľských úveroch, čo podľa § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka je potrebné považovať za odmietnutie návrhu na uzavretie zmluvy a súčasne za nový návrh. Tento návrh zo strany žalobcu však už nebol právom predpísaným spôsobom akceptovaný. Aj keď zo správania samotného žalobcu potom, ako došlo zo strany žalovaného k vypracovaniu nových návrhov (t.j. k schváleniu predmetných úverov) by bolo možné vyvodiť, že predmetné "protinávry" zo strany žalovaného konkludentne akceptoval, keď prijal a spotreboval plnenie, ktoré mu bolo poskytnuté na základe predmetných zmlúv o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, takýto akcept rozhodne nevykonal predpísanou formou, keď v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy musela mať zmluva o spotrebiteľskom úvere obligatórne písomnú formu, pričom podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka ide o neplatnosť absolútnu. Celkovo sa žalovaný prijatím úhrad zo strany žalobcu nad rámec poskytnutého plnenia obohatil o sumu 5.156,28 Eur (na základe 1/ zmluvy č. 8500045621 boli zo strany žalovaného poskytnuté žalobcovi peňažné prostriedky vo výške 1.284,25 Eur, pričom žalobca uhradil žalovanému sumu 2.973,69 Eur a rozdiel vo výške 1.689,44 Eur predstavuje bezdôvodné obohatenie, 2/ zmluvy č. 8500045622, boli zo strany žalovaného poskytnuté žalobcovi peňažné prostriedky vo výške 1.284,25 Eur, pričom z poskytnutej sumy žalobca uhradil žalovanému sumu 2.973,69 Eur a rozdiel vo výške 1.689,44 Eur predstavuje bezdôvodné obohatenie, 3/ zmluvy č. 8500062025, boli zo strany žalovaného poskytnuté žalobcovi peňažné prostriedky vo výške 1.450 Eur, pričom z poskytnutej sumy žalobca uhradil žalovanému sumu 3.227,40 Eur a rozdiel vo výške 1.777,40 Eur predstavuje bezdôvodné obohatenie), na základe čoho bola žalovanému uložená povinnosť žalobcovi uvedenú sumu titulom vydania bezdôvodného obohatenia zaplatiť.

4. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 262 ods. 1 CSP s použitím § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v spore úspešný v celom rozsahu, priznal nárok na ich náhradu v rozsahu 100% , s tým, že o výške týchto trov bude rozhodnuté postupom podľa § 262 ods. 2 CSP.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovene lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd žalobu zamietne a prizná žalovanému nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie.

6. Odvolateľ primárne namietal rozpor záverov prvoinštančného súdu a jeho rozhodnutia s ust. § 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že podľa § 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa za bezdôvodné obohatenie nepovažuje, ak bolo prijaté plnenie premlčaného dlhu alebo dlhu neplatného len pre nedostatok formy. Ak teda súd prvej inštancie v súdenej veci dospel k záveru o neplatnosti zmlúv pre nedodržanie ich písomnej formy, potom v zmysle citovaného ust. § 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je správnym jeho záver, že na strane žalovaného došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia pre nedostatok písomnej formy právneho úkonu o uvedenom dlhu. Žalovaný ďalej tvrdil nedôvodnosť záveru okresného súdu o tom, že nedošlo k uzatvoreniu jednotlivých zmlúv. Podľa jeho názoru súd v danom prípade nezdôvodnil, na základe akých skutočností a z akých dôvodov bol toho názoru,

že údaj o RPMN by si účastníci zmluvy mohli dohodnúť a bez akéhokoľvek odôvodnenia uviedol, že nedošlo k dohode o výške RPMN. Vzhľadom na špecifickosť tohto údaju, spôsob jeho určenia a kogentné pravidlá stanovené zákonom pre jeho výpočet odvolateľ prezentoval názor, že takýto formalistický prístup súdu je predčasný. Z povahy niektorých náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. vyplýva, že nemôžu byť predmetom konsenzu, a zákon takýto konsenzus ani nepredpokladá (čo je na prvý pohľad zrejmé pri údajoch ako adresa a označenie kontrolného orgánu, ktorý je určený zákonom, priemerná hodnota RPMN, ktorý údaj určuje Ministerstvo financií SR). Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal tým, či ide o „dohodnuteľný“ údaj alebo nie, teda či aj RPMN nepatrí medzi údaje, ktoré nie je možné dohodnúť. Z napádaného rozsudku nie je zrejmé ani to, na základe čoho súdu dospel k záveru o tom, že žalobca vlastne navrhol údaj o RPMN. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru žiadny návrh RPMN neobsahuje, uvádza sa v nej len údaj o predpokladanej RPMN. Okresný súd tiež uviedol, že žalovaný mal do prijatia návrhu doplniť termín konečnej splatnosti a dobu trvania zmluvy. Tento jeho záver však nemá oporu v dokazovaní. Zmluva o revolvingovom úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13 sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, ako aj prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ (článok 7., ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní). Už návrh na uzavretie zmluvy formulovaný ako žiadosť o revolvingový úvere zahŕňa aj obsah zmluvných dojednaní. Dôsledkom toho potom je, že súčasťou žiadosti o úver sú nielen údaje na lícnej strane listiny označenej ako žiadosť o revolvingový úver/ zmluva o revolvingovom úvere, ale aj na rubovej strane (tvorenej zmluvnými dojednaniami), pričom z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Zmluvy o revolvingovom úvere obsahujú určenie „termínu konečnej splatnosti“ viacerými spôsobmi, a to a/ určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, b/ spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Údaj o dobe trvania zmluvy vyplýva z článku 9., ods. 9.1 zmluvných dojednaní, podľa ktorých Zmluva sa uzatvára na dobu neurčitú. Na podporu svojich tvrdení odvolateľ označil i rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-42/15.

7. Žalobca vo svojom vyjadrení km odvolaniu uviedol, že sa stotožňuje s napadnutým rozsudkom považuje ho za vecne správny.

8. Nesúhlasil s tvrdením žalovaného o záveroch súdu prvej inštancie o tom, že všetky plnenia, ktoré žalovaný prijal nad rozsah peňažných prostriedkov poskytnutých žalobcovi, sú bezdôvodným obohatením z dôvodu absolútnej neplatnosti právnych úkonov. Záver o vzniku bezdôvodného obohatenia konajúci súd vyvodil z toho, že uzavreté zmluvy neobsahovali všetky zákonom predpísané náležitosti, čo malo za následok ich bezúčnosť a bezpoplatkovosť. Žalovaný sa svojimi odvolacími argumentmi snaží navodiť situáciu, akoby sa na zadnej strane žiadostí o poskytnutie revolvingového úveru / zmluvy o revolvingovom úvere nachádzali nejaké zmluvné dojednania. Toto jeho tvrdenie však nemá oporu v dokazovaní vykonanom pred prvoinštančným súdom. Na pojednávaní konanom dňa 29.03.2018, bol totiž vykonaný dôkaz oboznámením/prečítaním sa s obsahom všetkých troch žiadostí žalobcu o poskytnutie revolvingového úveru / zmlúv o revolvingovom úvere, a to predovšetkým s dôrazom na ich zadnú stranu. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že na zadnej strane ani jednej z troch žiadostí o poskytnutie revolvingového úveru / zmlúv o revolvingovom úvere sa nenachádzal žiadny text. Súčasťou ani jednej zmluvy teda z objektívneho dôvodu, ktorým je neexistencia textu na zadnej strane žiadostí o poskytnutie revolvingového úveru / zmlúv o revolvingovom úvere, nemohli byť zmluvné dojednania. V danom prípade súd prvej inštancie vyvodil z vykonaného dokazovania správne skutkové zistenia a v nadväznosti na ne konštatoval, že ani jedna z troch zmlúv o revolvingovom úvere neobsahovala všetky obligatórne náležitosti vyžadované ustanovením § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Konkrétne išlo o absenciu doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) citovaného zákona) i absenciu výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z.). Žalobca sa vyjadril aj k výške ročnej sadzby úrokov, ktorá v danom prípade viac ako päťnásobne prevyšuje mieru úrokov poskytovaných v tomto období bankami. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný.

9. Žalovaný nepodal vo veci odvoláciu repliku.

10. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie vo výroku I. podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne a v závislom výroku o trovách konania (výrok II.) rozsudok okresného súdu podľa § 388 CSP zmenil spôsobom vyjadreným vo výrokovej časti tohto rozsudku.

11. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

12. Krajský súd poukazuje na zodpovednosť žalovaného za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

13. Súčasne odvolací súd preskúmal i námietky žalovaného uvedené v jeho opravnom prostriedku a po ich preskúmaní dospel k záveru, že tieto nie sú dôvodné.

14. Odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku vo vzťahu ku skutkovým zisteniam len zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

15. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I.ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II.ÚS 3/97, II.ÚS 251/03). Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, z akých dôvodov považoval žalobu za dôvodnú a ku svojim záverom dospel v kontexte vykonaných dôkazov.

16. Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že žalovaný sa nestotožnil s právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktorý považoval Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500045621, č. 8500045622 a č. 8500062025 uzatvorené medzi sporovými stranami za neplatné právne úkony z dôvodov bližšie opísaných v odseku 23. napadnutého rozsudku.

17. Odvolacie námietky žalovaného vo vzťahu k správnosti záverov okresného súdu sú v danom prípade bez právnej relevancie, pretože nosným a zásadným dôvodom vedúcim k záveru o absolútnej neplatnosti uzatvorených zmlúv je, že okresný súd nemal preukázanú existenciu dvoch platných a obsahovo zhodných písomných prejavov vôle zmluvných strán, čo znamená, že zmluvné strany sa písomne nedohodli na RPMN úveru a na termínoch splátok a konečnej splatnosti úveru (pozri odôvodnenie napadnutého rozhodnutia bod 23.). V dôsledku uvedeného tak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala všetky povinné náležitosti požadované kogentnými ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktoré musia byť v zmluve jednoznačným a nespochybniteľným spôsobom definované tak, aby mal spotrebiteľ možnosť jednoducho zistiť, aká je výška úveru, výška úrokovej sadzby, odmeny, ročnej percentuálnej miery nákladov a pod. Krajský súd zhodne so súdom prvej inštancie vyhodnotil oznámenie veriteľa zaslané dlžníkovi ako jednostranný právny úkon, ktorý sa mohol stať súčasťou zmluvy až jeho akceptovaním zo strany žalobkyne. Takýto dôkaz žalobca v konaní neprodukoval.

18. Odvolací súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na vady všetkých troch zmlúv uzavretých medzi sporovými stranami v tom zmysle, že v nich abscentuje údaj podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v

znení účinnom ku dňu uzavretia jednotlivých zmlúv (16.04.2014 a 18.06.2014). Na základe uvedeného zákonného ustanovenia musela zmluva o spotrebiteľskom úvere obligatórne obsahovať (o.i.) údaj o dobe trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Ako správne konštatoval súd prvej inštancie v jednotlivých zmluvách uzavretých medzi sporovými stranami absentuje konsenz o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, nakoľko tieto údaje neobsahujú. Zmyslom uvedeného zákonného ustanovenia je, aby spotrebiteľ mal informáciu o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ uviedol žalovaný konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru odkazom na počet dojednaných splátok, takýto postup nie je v súlade s citovaným ustanovením. Zákonná požiadavka uvedenia počtu splátok (istiny, úrokov a iných poplatkov) je uvedená v inom zákonnom ustanovení a z uvedeného pohľadu by preto požiadavka uvedenia konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru sa tak javila ako nadbytočná, resp. nezmyselná. Preto je nepochybné, že úmyslom zákonodarcu bolo osobitné zakotvenie požiadavky uvedenia doby trvania a presného termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Veriteľ samozrejme pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere o tomto presnom termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru mal vedomosť a bolo jeho zákonnou povinnosťou ho v zmluve uviesť týmto spôsobom a nie ponechať jeho výpočet na základe viac či menej zložitej matematickej operácie (v závislosti na počte splátok, matematickom nadaní spotrebiteľa) na spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie konštatoval absenciu týchto nevyhnutných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a preto poskytnuté úvery (všetky tri) sa považujú za bezúročné a bez poplatkov v zmysle § 11 ods.1 písm. a/ citovaného zákona. Už len z tohto dôvodu je žaloba žalobcu dôvodná.

19. Údaje určujúce základné parametre poskytnutého spotrebiteľského úveru požadované kogentnými ustanoveniami zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch musia byť v zmluve definované jednoznačným a nepochybniteľným spôsobom tak, aby mal spotrebiteľ možnosť jednoducho zistiť, aká je výška úveru, prípadne aj dojednaného revolvingu, výška úrokovej sadzby, odmeny, ročnej percentuálnej miery nákladov, atď.

20. Pokiaľ podstatné náležitosti zmluvy (popísané v napadnutom rozhodnutí v bode 23. jeho odôvodnenia) obsahovali až neskôr doručené oznámenia veriteľa o schválení úveru a tieto neboli podpísané aj dlžníkom, nejednalo sa o dvojstranné právne úkonu a nebolo ich preto možné považovať za súčasť zmlúv uzatvorených medzi stranami sporu. Ak odvolateľ argumentoval, že spomínané oznámenia sú súčasťou zmlúv o úvere, s týmto jeho tvrdením sa nemožno stotožniť. Vzniku zmluvy predchádza ponuka, následná akceptácia znamená uzavretie zmluvy. Ak však takáto akceptácia obsahuje nové podmienky, treba ju považovať za nový návrh na uzavretie zmluvy (§ 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka), pretože predstavuje (nový) jednostranný prejav vôle účastníka zmluvy. Krajský súd zhodne so súdom prvej inštancie vyhodnotil oznámenia veriteľa (žalovaného) zaslané dlžníkovi (žalobcovi) až následne po uzavretí jednotlivých zmlúv ako jednostranný prejav vôle, ktorý sa mohol stať súčasťou zmlúv až ich akceptovaním zo strany žalobcu. Oznámenia veriteľa obsahovali dokonca v porovnaní so samotnými zmluvami odlišné údaje.

21. Zároveň je potrebné dodať, že forma zakotvenia jednotlivých zmluvných ustanovení môže byť stranami určená rôzne, avšak deklarácia prejavu vôle byť viazaný zmluvou z nich musí nepochybné vyplývať, čo v spornom prípade nebolo splnené. V prejednávanej veci jednoznačne došlo k uzavretiu spotrebiteľského kontraktu, v prípade ktorého nemožno pripustiť postup veriteľa určujúceho podstatné zmluvné povinnosti jednostranne, v jeho prospech a bez negociácie s protistranou. Je zřejmé, že žalobca ako spotrebiteľ nemal možnosť tieto zmluvné podmienky predmetnej formulárovej zmluvy ovplyvniť, odvolací súd opakovane vo svojej rozhodovacej činnosti (napr. rozsudky Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6Co/266/2012 zo dňa 31.07.2012, sp.zn. 6Co/2/2013 zo dňa 27.02.2013, sp.zn. 6Co/182/2014 zo dňa 29.05.2014 a iné) vyslovil názor, že všeobecné podmienky/ resp. žalovaným označené zmluvné dojednania, majú slúžiť k tomu, aby nebolo nutné do každej zmluvy prepisovať dojednania technického alebo vysvetľujúceho charakteru; nesmú však slúžiť k tomu, aby do ich neprehľadnej, zložito formulovanej a malými písmenkami písanej formy skryl zmluvný partner spotrebiteľa dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa uniknú. Ak tak urobí, spreneverí sa princípu dôvery a takémuto správaniu nemožno priznať súdnu ochranu. Takýmto obchádzaním dochádza k popretiu zmyslu a účelu noriem spotrebiteľského práva. Za daných okolností nemôžu mať vplyv na rozhodnutie v tejto veci ustanovenia „zmluvných dojednaní,“ s odkazom na článok 13 zmluvy, na ktoré žalobca poukazoval v priebehu tohto konania.

22. Vzhľadom na obsah odvolacích námietok týkajúcich sa obsahu rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-42/15 však považoval krajský súd za nevyhnutné venovať pozornosť obsahu argumentácie tejto súdnej autority a jej dosahu na aktuálny spor.

23. Súdny dvor na základe prejudiciálnych otázok položených Okresným súdom Dunajská streda okrem iného v rozhodnutí uviedol, že článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.

24. Článok 23 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

25. Na tomto mieste sa žiada zdôrazniť, že Súdny dvor EÚ poskytuje výlučne výklad európskej legislatívy, nie vnútroštátneho práva, teda v danom prípade nevykladal zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a jeho relevantné ustanovenia (§ 9), ale smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS. Navyiac rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-42/15 sa nijako nedotýka prejednávanej veci, keďže okresný súd svoje rozhodnutie nezaložil na absencii štruktúrovania splátok úveru (t.j. na otázke výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadného poradia, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia), ktorou otázkou sa predmetné rozhodnutie Súdneho dvora zaoberá.

26. V situácii, keď pri uzatváraní zmlúv nedošlo k obsahovo zhodnému prejavu vôle účastníkov a zmluvy zároveň neobsahovali podstatné náležitosti podľa zákona č. 258/2001 Z. z., potom nemal odvolací súd možnosť posúdiť vec inak, než ako to učinil okresný súd.

27. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalovaného o nemožnosti priznať žalobcovi bezdôvodné obohatenie podľa § 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka odvolací súd uvádza, že okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol aj ďalšie (iné) dôvody neplatnosti predmetných revolvingových zmlúv. Nekonštatoval teda neplatnosť predmetných zmlúv len pre nedostatok formy tak, ako to tvrdil vo svojom opravnom prostriedku žalovaný. V prejednávanej veci boli teda naplnené všetky atribúty pre vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaným v prospech žalobcu ako plnenia žalovaného prijatého bez právneho dôvodu. Okresný súd preto postupoval správne, keď priznal žalobcovi nárok na jeho vydanie voči žalovanému v sume 5.156,28 Eur. Odvolací súd sa preto už ďalej podrobne nevyjadroval k ďalším odvolacím námietkam žalovaného, nakoľko to považoval za nadbytočné. Pre prijatie záveru o bezúčinnosti a bezpoplatkovosti predmetného spotrebiteľského úveru totiž postačuje konštatovanie absencie jednej povinnej zmluvnej náležitosti. Z uvedených dôvodov záver okresného, že predmetný spotrebiteľský úver je bezúčinný a bezpoplatkový, je správny.

28. Okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 191 ods. 1 CSP, súčasne spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu strán, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 220 až § 222 CSP, aj správne a presvedčivo odôvodnil. Odvolacie dôvody žalobcu vyhodnotil krajský súd ako neopodstatnené, pričom zároveň nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihlíada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP). V dôsledku toho krajský súd rozsudok okresného súdu v druhej vete výroku ako vecne správny potvrdil.

29. Odvolací súd však v súlade s ust. § 388 CSP zmenil odvolaním napadnutý a od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok II.), ktorý síce plne zodpovedá procesnému úspechu strán v konaní a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným, ale nie je z neho zrejmé, kto má proti komu nárok na náhradu trov konania.

30. V danej súvislosti odvolací súd poznamenáva, že nepovažuje za správnu takú interpretáciu ustanovenia § 262 ods. 1 CSP, podľa ktorej má aplikácii tohto ustanovenia zodpovedať výrok rozhodnutia o trovách konania vyslovujúci, že strana sporu má nárok na náhradu trov konania. Rozhodnutie o trovách konania priznávajúce ich náhradu musí byť totiž vykonateľné (§ 232 ods. 1 CSP). Podľa výslovného znenia ustanovenia § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, rozhoduje súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník, už len o výške náhrady trov konania a v prípade zastúpenia advokátom aj o prijímateľovi tejto náhrady. To znamená, že súd prvej inštancie v rozhodnutí podľa § 262 ods. 2 CSP nemôže rozhodnúť o uložení povinnosti jednej sporovej strane zaplatiť náhradu trov konania druhej sporovej strane. Ak by napriek tomu tak rozhodol, prekročil by zákonné zmocnenie vyplývajúce z § 262 ods. 2 CSP, čím by zároveň nerespektoval čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, a porušil by tak princíp legality ako jeden zo základných princípov právneho štátu. Neprípustnosť takého postupu nevyhnutne znamená, že o tom, kto a komu má povinnosť zaplatiť náhradu trov konania (ak prichádza do úvahy priznanie ich náhrady), musí rozhodnúť súd rozhodujúci o nároku na náhradu trov v zmysle § 262 ods. 1 CSP. Tomu musí zodpovedať aj formulácia výroku o trovách konania, t. j. musí v ňom byť uvedené, kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania, s tým, že následne bude o výške tejto náhrady rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP), čo je nutné uviesť aspoň v odôvodnení súdneho rozhodnutia. Len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, teda aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti. Obdobný názor prezentoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 6 Cdo 222/2016 zo dňa 23.03.2017. Odvolací súd je však na rozdiel od dovolacieho súdu toho názoru, že informácia o ďalšom procesnom postupe súdu, t. j., že následne bude o výške náhrady trov konania rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP) je postačujúca v odôvodnení súdneho rozhodnutia a táto nemusí byť súčasťou jeho výrokovej časti.

31. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalovanému, ktorý vo veci úspech nemal. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia vyšší súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

32. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).